

EMILY D. BEŇOVÁ

PRAVÁ TVÁŘ
lásky

Dve srdcia. Dva příběhy.
Jedna láska
1. část

Vzťahu Jareda a Natalie nepraje jej rodina. Ona je totiž niekto, a on je len synom koniara. Láske však nerozkážeš. Natalie a Jared poslúchnu svoje srdcia a rozhodnú sa ujsť a začať spoločný život ďaleko od všetkých.

Jared si mal len zbalit' veci... Ibaže Natalie ostala sedieť na dohodnutom mieste sama, s kufrom plným snov, dierou v hrudi a vedomím, že ju podrazil a oklamal. Ušla z domu, zriekla sa vlastného mena aj rodiny, aby mohla byť s chlapcom, ktorého miluje, ktorému verila... a ktorý ju tak zbabelo zradil.

Až po dlhých desiatich rokoch sa začnú rozmotávať pavučiny klamstiev, o ktorých Natalie vôbec netušila. A zdá sa, že všetko je úplne inak, než si myslela.

Zmení to jej vzťah k Jaredovi? Alebo je už neskoro a ich nekonečná láska dávno vyprchala?

Emily D. Beňová

Pravá tvár lásky

Copyright © by Emily D. Beňová

Cover design © by Katarína Skalková Illustration

© AI

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN 978-80-89821-63-1

EMILY D. BEŇOVÁ

PRAVÁ TVÁR

lásky

PROLÓG

Mešká. Sledujem hodinky, ktoré mám na ruke. Sekundová ručička už po miliónty raz prechádza okolo svojej osi a jeho niet. Obzerám sa. Možno ho niečo zdržalo.

Znova si sadnem na zvalený peň, ktorého kôra mi už pripadá nesku-
točne drsná, a ruky si zložím do lona. Čakám už celé hodiny, stále dú-
fajúc a s vierou, že sa každú chvíľu objaví. Vonku sa začína stmievať,
obloha sa sfarbuje temným koloritom, no ja stále verím, že príde.

Som tu len ja, so samotou v duši. Sama uprostred temnejúceho lesa,
ktorý mi začína pripadať desivý.

Prečo ešte vždy nedorazil? Veď sme sa dohodli. Niečo sa zmenilo?
Rozmyslel si to? Alebo sa niečo stalo? Čo naša dohoda? Čo plány, ktoré
sme mali?

Mali sme sa na tomto mieste stretnúť pred tromi hodinami, zbalení a
rozhodnutí utiecť spolu na kraj sveta. Naplánovali sme si spoločný život
ďaleko od tých, ktorí nám v láske bránili, ktorí nás chceli za každú cenu
rozdeliť... No on nechodí.

Nechcem pripustiť, že by mal otec pravdu. Nedokážem prijať fakt, že
by ma muž môjho života opustil. No čo ak? Čo ak to všetko bola prav-
da? Naozaj ma iba vodil za nos?

Lenže ako by som tomu mohla uveriť? Veď ma predsa miloval. To on
mi navrhol utiecť ďaleko, aby sme mohli byť spolu. To on mi denne
opakoval, ako mu na mne záleží, ako ma ľúbi. A ja som mu verila. Ne-
mala som dôvod pochybovať o jeho slovách. Chcela som im veriť.

Keď sa na oblohe ukážu prvé hviezdy, s plačom si uvedomím, že už
nepríde. Dnes už nie. O tomto čase sme mali byť ďaleko odtiaľto. Mali
sme sedieť v autobuse, ktorý nás odvezie z Fountain, a pokračovať ešte
ďalej. Presne tak, ako sme si to včera tajne naplánovali.

Môj otec bol proti nášmu vzťahu, vraj nie je pre mňa dosť dobrý. Vraj
ma nie je hoden. Dievča ako ja sa nemá čo stretávať s chlapcom z nižšej
spoločenskej vrstvy. Lenže ja ho ľúbim. Som do neho šialene, beznádej-
ne a nekonečne zamilovaná a do dnešného poludnia som verila tomu,
že aj on do mňa.

Mal si len zbaliť veci, povedať o všetkom mame, ktorá nám priala, a potom sme mali spoločne ujsť.

Ibaže teraz tu sedím iba ja, s kufrom plným snov, dierou v hrudi a vedomím, že ma podrazil a oklamal. Ušla som z domu, zriekla sa vlastného mena aj rodiny, aby som mohla byť s chlapcom, ktorého milujem, ktorému som verila... a ktorý ma tak zbabelo zradil.

Neprišiel!

1. KAPITOLA

Na otvorené dvere zaklope Anne, moja čašníčka, a následne vstúpi. Zloží predo mňa pohár so studenou minerálkou a presso v malej šálke. Za ucho si zastrčí uvoľnený prameň z hrubého uzla na vrchu hlavy a usmeje sa. „Tvoja káva a minerálka.“

„Ďakujem,“ poviem zdvorilo, zapisujúc si do diára niekoľko údajov. „Dnes skončím skôr, musím ísť vybrať nový nábytok. Rozhodla som sa pre zmenu a viem, že ak pošlem niekoho iného, nedopadne to podľa mojich predstáv.“

Anne sa zasmieje. Jej smiech je príjemný. Zvonivý a jemný ako jej zovňajšok. Keď som ju pred rokmi stretla, myslela som si o nej, že je dcérou kňaza. Až neskôr, keď som ju viac spoznala, som sa dozvedela, že vyrastala v kláštore, pretože jej alkoholická matka sa jej po narodení ochotne zriekla. Anne to však nikdy netrápilo. Bola šťastná za život, ktorý mohla prežiť, a vôbec sa netajila tým, že po stretnutí s matkou ani netúži.

„To preto, že je neskutočne ťažké uhádnuť tvoj vkus,“ povie pokojne. Tmavé vlasy, ktoré má krásne husté, si už spravidla vypína navrchu hlavy. Vraj preto, aby jej nezavadzali, a zároveň sa pod nimi nepotí. Má na sebe bielu čašnícku košielku a čiernu sukničku po kolená, ktorú jej vpredu pokrýva biela, dôkladne vyžehlená zásterka. Má však pravdu.

„Čo narobím. Som jednoducho detailistka. Čo tie papierové obrúsky, ktoré tu mali byť ráno? Prišli?“

„Ešte stále nie, a ako tak sledujem čas, asi dnes už ani neprídu. Chceš, aby som ich pourgovala?“

S povzdychom sa pozriem na digitálne hodinky na ruke. Je niečo po druhej, takže aj keby prišli, je neskoro. Dnes som si naplánovala aj niečo navyše, takže musím bežať, ak to chcem stihnúť do zotmenia. „Nie, nechaj tak,“ poviem napokon a zavriem diár, do ktorého som dnes zapísala viac ako za celý týždeň. „Aj tak už musím ísť.“

„A inak, máš tu návštevu.“

Teraz? Pozriem na ňu a netajím prekvapenie. „Koho?“

V hneďých očiach obrúbených čiernou linkou jej zaiskrí. Zaklipká dlhými mihalnicami a pery stočí do pyšnej grimasy. „Nieкого nesku- točne príťažlivého s bonboniérrou v ruke a odhodlaním získať si ňu.“

Usmejem sa, lebo zrazu viem, o kom je reč. Určite hovorí o Lewisovi. Mladíkovi, ktorý mi nadbieha už nejaký ten piatok.

„Mám ho poslať dnu?“

„Ako vyzerám?“ narýchlo sa upravím a Anne sa spokojne usmeje.

„Si ako vždy krásna, no aj keby nie... tento by ňu chcel, aj keby si bola oblečená len vo vreci na odpad.“

Zasmejeme sa. „Obávam sa, že vo vreci by ma chcel iba smetiar.“

Aj Anne sa pobavene zasmeje. „Nech je ako chce, Lewis je pre teba skvelá partia.“

Prevrátim oči. Toto počúvam akosi často. „Už hovoríš ako môj otec.“

„Keď on je fakt sladký,“ zapiští Anne spokojne. „A hodíte sa k sebe,“ dodá mimochodom.

„Ja ho vnímam len ako skvelého priateľa.“

„Možno by si mu mala dať šancu. Veď ti dvorí už od nepamäti.“

Zavrtím hlavou. „Ja na lásku neverím, Anne. To dobre vieš. Nedo- kážem mužom začať veriť dosť na to, aby som im vedela otvoriť svoje srdce. Ešte vždy som sa nepreniesla cez minulosť.“

„Stalo sa to už predsa tak dávno, Natalie. Okrem toho, nie všetci chlapi sú rovnakí.“

„Neplánujem to riskovať, ver mi. A nemáš náhodou pracovať?“

Teraz ona prevráti veľké oči. „Ako inak. Najlepšou obranou je pre teba útok.“

Usmejem sa. „Myslím, že ma už poznáš.“

„Lepšie, ako si dokážeš predstaviť,“ poznamená hrdó a ja musím sú- hlasiť.

„Pošli ho už konečne sem.“

„Veď už idem,“ sykne naoko namrzené a vyjde z kancelárie, aby dnu vpustila muža, ktorý sa o moje srdce unúva už niekoľko rokov.

Chlipnem si z kávy, zase sa napochytró upravím, aby som nepôso- bila strhane. Keď vstúpi, vstanem z miesta v malej kancelárii bez okien a uhladím si smotanovo bielu blúzku.

„Lewis,“ poviem natešene, len čo do miestnosti vstúpi svetlovlasý mladík v drahom odeve, a prikrôčim k nemu, aby som ho mohla pri-

vítať bozkami na líca. Som naozaj rada, že ho vidím. Lewis je skvelý spoločník, priateľ aj poslucháč. Cítim voči nemu sympatie, no nie dosť veľké na to, aby som pocítovala potrebu zmeniť naše priateľstvo na niečo väčšie.

„Rád ťa vidím, Natalie.“

„Aj ja teba. Čo ťa sem privádza?“

Pekne sa na mňa usmeje a podá mi bonboniéru v červenom obale. Pistácie v čokoládových košíčkoch. Mňam. Vie, že ich zbožňujem.

„Taká malá pozornosť.“

„Och, nemal si si robiť starosti.“

„Len malá chuťovka na dlhý deň.“

Usmejem sa a pokyniem rukou k stoličke, aby si sadol. „Ďakujem. Je to od teba veľmi milé.“

„Snáď nejdem nevhod.“

„Vlastne aj trochu áno. O hodinu musím byť niekde inde. Sadni si, prosím. Dáš si kávu alebo čaj?“

Zložím bonboniéru na stolík a posadím sa späť na svoje miesto. Lewis si sadne do kresla naproti a rozhliadne sa po kancelárii.

„Nič, ďakujem.“

„Tak už mi povieš, čo ťa sem privádza?“

Rozopne si gombík na bielom modernom saku šitom na mieru a pozrie sa mi do tváre. Na jeho saku nevidím ani jediná vlhku kvapku. Žeby dážď utíchol? Odtiaľto to nevidím, pretože mám kanceláriu bez okien, ktorá je vlastne aj malým sklodom, no ešte pred okamihom vonku otrasne lialo.

„Práve idem z práce. Odpadla mi schôdzka, tak mi zišlo na um, že sa za tebou zastavím a spýtam sa, čo robíš popoludní. Ale zdá sa, že už niečo máš.“

„Áno, mám niečo neodkladné.“

Lewis ma už celé týždne niekam pozýva a ja mám vždy vhodnú výhovorku. Našťastie aj na dnes.

Je iné, ak ho niekam zavolám ja, lebo vtedy mám celú situáciu takpovediac pod kontrolou. A iné je, ak ma niekam pozve on, lebo viem, že pôjde o romantickú večeru pri sviečkach alebo o posedenie na peknom miestečku, kde sa stretávajú zalúbenci, aby mi naznačil, o čo mu ide. A ja sa zase budem musieť tváriť, že to nevidím.

Mám Lewisa naozaj rada, no nie tak, ako by si prial. Jednoducho ho

dokážem vnímať iba ako priateľa. Na lásku už dávno neverím a rozhodne nestojím o to, aby mi niekto ďalší podupal srdce aj česť. Preto si od chlapov držím dostatočne veľký odstup. A darí sa mi to už dobrých desať rokov.

„To mám teda smolu,“ poznamená sucho. „Plánoval som ťa pozvať k sebe domov. Mama usporadúva banket, a keďže sa blížila tvoje narodeniny... mohli by sme to spojiť.“

„Narodeniny mám až za dva dni.“

„Deň či dva hore-dole... Veď je to jedno,“ snaží sa ďalej.

Usmejem sa. Je to od neho milé. Jeho mamu mám rada, no musím odmietnuť. „Na dnes už niečo mám. Idem si zariadovať byt. Opäť som sa rozhodla pre zmenu a vôbec netuším, ako dlho mi nákupy budú trvať. Nehnevaj sa, prosím, ale...“

„Nevadí. Môžeme tvoje narodeniny osláviť presne v ich deň. Alebo už niečo máš aj na nedeľu?“

„Vlastne áno. Idem k otcovi. Posledné mesiace na seba máme málo času, preto som sľúbila, že narodeniny strávim s ním. Nehnevaj sa.“

„Možno sa mi len vyhyábaš,“ povie priamo a ja stratím reč. Hľadím mu do jantárových očí a pokúšam sa vyhľadať vhodnú odpoveď, no zrazu som ako vymazaná. „Ak sa mýlim, vyveď ma, prosím, z omylu, no posledné týždne mám dojem, že sa mi úmyselne vyhyábaš.“

Povzdychnem si a odpijem si z chutného pressa. Potrebujem o pár minút viac, aby som sformulovala vhodnú odpoveď, no viem, že mám len sekundy. Na klamstvá mám primálo času, a tak sa rozhodnem pre úprimnosť.

„Máš pravdu, Lewis,“ poviem s ťarchou, ktorú zrazu cítim v plnej sile, no milosrdné klamstvá aj tak nikam nevedú. „Asi sa ti naozaj vyhybám. Nejde však o teba,“ poviem a chytím ho za ruku, aby som ho priateľským gestom upokojila. „Chyba je vo mne. Si skvelý priateľ a tu je ten múr. Si len priateľ a ja nedokážem zmeniť to, čo cítim, hoci by som chcela. Si milý a úžasný, úplne ideálny muž... ale nie pre mňa.“

Váhavo pokýve hlavou, no stále ma prepaľuje pohľadom, ktorý ma znepokojuje. Ak by sa na mňa takto pozeral muž, ktorý sa mi páči, najskôr by mi to nebolo také nepríjemné. „Prečo nie práve pre teba?“

„Jednoducho to takto cítim.“

Posmrkne so smiechom, no posmutnelo. „Teraz sa cítim ako odkopnuté šteňa.“

„To som nechcela. Prepáč mi to, no v tejto chvíli som k tebe maximálne úprimná.“

„Je v tom niekto iný?“

Zamrkám. Niekto iný? Vari ma nepozná? „Nie, nikto iný. Skôr ide o to, že na lásku už neverím.“

Spozornie. „Už?“

Súhlasne prikývnem.

„To je nejaký žart?“

Zasmejem sa, no môj smiech je len znakom frustrácie, ktorú cítim. „Nie. Toto rozhodne nie je žart, Lewis. Som k tebe len úprimná.“

„Viem, že o sebe nehovoriš rada, no aj tak. Premýšľam, čo sa stalo, že si voči mne taká chladná.“

„Nielen voči tebe. Voči všetkým mužom.“

Skúmavo sa mi pozrie do očí. Akoby mi chcel odpovede vyčítať priamo z pohľadu. Snáď to nedokáže. „Niekto ťa zranil?“ háda.

Zovrie mi žalúdok, lebo uhádol. Nerada o tom hovorím, pretože je to pre mňa ponížujúca spomienka, ktorá ma núti vždy sa mať na pozore. „Povedzme, že som kedysi dávno dostala lekciu, ktorá mi otvorila oči.“

Prezerá si ma ešte skúmavejšie. „Daj mi priestor a ja ti dokážem, že to viem zmeniť. Získam si tvoju dôveru aj srdce a dokážem ti, že láska naozaj existuje.“

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Prečo? Lebo sa bojíš, že sa do mňa zamiluješ?“

„Lebo viem, že ti zlomím srdce.“

Po mojich slovách zostane ticho sedieť. Nevie, čo by mi na to mohol povedať. Zaskočila som ho.

Dopijem zvyšky svojho presa a potom sa naňho s milotou pozriem. „Už by som mala ísť.“

„Iste,“ pochopí a vstane z miesta. „Samozrejme.“

„Nehnevaj sa, prosím, no naozaj už niečo mám.“

„To je v poriadku,“ usmeje sa a zasunie stoličku na miesto. „Všetci máme nejaké plány a povinnosti.“

Vezmem si kabelku, hodím do nej mobil aj peňaženku a postavím sa.

„Ak dovoľíš, zaveziem ťa, kam potrebuješ,“ ponúkne sa.

„Nemusiš. Dnes som autom.“

„Už ho opravili? Veď si mi včera písala, že je stále v oprave a bude tam minimálne týždeň.“

„Otec mi dnes ráno poslal druhé. Neznesie vedomie, že jeho dcéra cestuje taxíkom ako nižšia vrstva.“

Lewis sa zasmieje. „K dáme tvojho postavenia to naozaj nesedí.“

„Prosím ťa. Akoby si ma nepoznal. Veľmi dobre vieš, že nie som jednou z tých snobských slečínok, ktoré trpia maniermi a migrénami.“

„Máš pravdu. Zabudol som, že si jedna z ľudí.“

Aj tak sa to dá povedať. Venujem mu úsmev a potom opustíme moju malú kanceláriu. Vyjdeme spoza baru s kávovarmi do kaviarne, kde sedia len tri baby popíjajúce kávu, a mávnem Anne, ktorá stojí za pul-
tom.

„Už idem. Večer všetko poriadne zamkni.“

„Ako vždy. Neboj sa.“

Prejdem úzkou kaviarničkou s piatimi stolmi po pravej strane až ku dverám a tam zazriem, že vonku naozaj prestalo pršať. Na oblohe sa však stále držia ťažké mraky, ktoré mi kazia náladu. Ešte ráno bolo pekné slnečné počasie a teraz akoby sa na oblohe rozlialo vedro so sivou farbou.

„Kedy ťa znova uvidím?“ spýta sa ma Lewis potichu a ja sa pozriem do tváre svetlovlasého elegána. V lodičkách, ktoré mám teraz na nohách a ktorých podpätky majú úctyhodných desať centimetrov, sme si s Lewisom hlavami zarovno.

„V pondelok?“ nadhodím. „Zajtra večer budem v kaviarni, pretože je koniec mesiaca a mňa čakajú účty. V nedeľu budem s otcom, no v pondelok by to šlo.“

Prikývne. „Veď si ešte zavoláme.“

„Platí,“ poviem iba, a keď mi otvorí dvere na kaviarni, vyjdem nimi.

Vonku je aj napriek tomu, že dlho lialo, príjemne teplo. Vo vzduchu cítiť pach mokrého asfaltu, no akosi som si na ten divný mestský zápach zvykla.

Rozlúčime sa bozkami na líca, a kým ja smerujem na miesto, kde parkuje moje nové BMW, Lewis to stočí na druhú stranu, kde na neho čaká šofér aj s jeho limuzínou.

Nesledujem, ako nastúpi do auta. Neobzerám sa. Prejdem až k svojmu autu, nastúpim a zamierim do obchodného domu, kde na mňa už čaká nábytok dovezený priamo z Talianska.

To, že mi doniesli presne to, čo chcela moja duša aj oči, bolo len plusom. Nákup mi zabral minimum času a ja som mala zvyšok popoludnia

na to, aby som si svoju vynovenú obývačku zariadila a upravila presne podľa svojich predstáv.

***

Bývam v pokojnejšej štvrti, v dome s veľkou presklenou terasou a záhradkou, ktorá mi robí radosť v každom ročnom období. Prízemný domček s podkrovím určeným na staré haraburdy si ma okamžite získal. Tento dom som si kúpila pred piatimi rokmi. Bola to láska na prvý pohľad a ja som si ho zamilovala, len čo moja noha prekročila prah dverí. Už vtedy som vedela, že presne toto chcem.

Dve priestranné hosťovské izby, veľká kúpeľňa, spálňa, obývačka s terasou vedúcou do záhrady a kuchyňa s mramorovou dlažbou si ma úplne získali.

Aj dnes si sadnem do nového kresla v obývačke a pozriem sa po izbe. Na protíahlú stenu by sa mi hodil obraz. Predstavujem si na ňom slnečnice, ktoré svetlohnedý vyrezávaný nábytok v izbe elegantne dolaďia. Na stolík z masívu by sa tiež zišla pekná slnečnicová dekorácia. Ale to až neskôr, inokedy. Dnes si tu chcem len posediť, nasť vôňu a chuť zmeny, ktorú som už potrebovala.

Milujem Denver, jeho vidiecku časť, náš starý ranč, starých rodičov a všetko, čo na ňom bolo. Mesto je len akousi náhradou, alternatívou, ktorá mi mala kompenzovať domov. Dnes už viem, že mesto pre mňa nikdy nebude tým pravým miestom pre život.

Je to už desať rokov, čo som opustila Clarkeov ranč a milované Fountain. Dlhých desať rokov, ktoré zmenili mnoho. Zdá sa mi to už ako večnosť, akoby prešlo storočie, čo som sa rozhodla odísť.

Verila som, že opustiť ranč je jediná možnosť, ako zabudnúť a očistiť svoje srdce od zlomenej lásky. Keby som vedela, že na ňu aj tak nezaбудnem, možno by som neodišla. Teraz na tom však už nezáleží.

Spustím sa v kresle nižšie a zakloním hlavu na operadlo veľkého ušiačka. Som akási unavená. Nielen telesne, ale hlavne psychicky. Ruch veľkého mesta na mňa dolieha a ja čoraz viac pociťujem, že ma toto mesto a tento život dusí. Potrebujem pauzu, dovolenku, ktorá by ma dala dokopy.

Možno by som mohla odísť niekam k moru. Veď je leto. Alebo niekam na masáž. Určite by mi to načas urobilo dobre.

2. KAPITOLA

Sobota v kaviarni mi uplynie neuveriteľne rýchlo a v nedeľu sa prebudím až okolo poludnia na zapípanie prijatej správy. Nie je to budík, ale správa, ktorá mi cinkla a prebudila ma. Nebyť toho zvuku, určite by som ešte spala. Rozospato sa natiahnem po mobil a otvorím správu. Okamžite vidím, že nie je jediná. Prečítam si tú najnovšiu, v ktorej mi blahoželajú k narodeninám, a usmejem sa.

Mám dvadsaťsedem, no občas mám pocit, že šesťdesiat. Som unavená a čoraz viac cítim potrebu utiecť. Kamkoľvek.

Odpoviem na desať správ krátkym „Ďakujem“, aby som ignorovaním nepôsobila ľahostajne, a vysúkam sa z postele. Prvé kroky ma zavedú do kúpeľne, kde sa umyjem, a potom zamierim do kuchyne, aby som niečo zjedla. Avšak na neskoré raňajky si dám iba kávu a koláčik.

Potom už iba so šálkou plnou čaju a mobilom v ruke prejdem na terasu, kde rada trávim voľný čas. Len tak, v tričku, ktoré mám na sebe, a onožkách, ktoré sa mi rolujú pri členkoch. Usadím sa do kresla a skrčím nohy pod seba.

Pozriem sa po záhrade a zhlboka sa nadýchnem. Vôňa hortenzií sa vinie okolo mňa ako zamatový plášť a pohľad na ich krásne ružové a fialové gule mi zakaždým polahodí na duši.

Milujem ticho, ktoré ma obklopuje, spev vtáčat poletujúcich ponad záhradu a včielky vytrvalo opeľujúce pestré súkvetia. Pripomína mi to náš milovaný ranč a nespútanosť prérie, ktorá sa tiahne navôkol.

Och, ako je to dávno, čo som naposledy cítila vôňu konskej kože. Niekoľko si povie fuj, no pre mňa je to niečo úžasné. Neopísateľný buket, ktorý miluje každý rančer.

Ak by som nemala strach z toho, že na ranči znova uvidím jeho, vrátila by som sa. Aspoň na pár dní. Na okamih, ktorý by ma dobil novou energiou. Pozdravila by som starých rodičov a navštívila mamin hrob.

Zložím šálku a natiahnem sa po slnečných okuliároch, ktoré som naposledy nechala na stolíku, pretože ma oslepuje slniečko. Dnes príjemne hreje a všetko, čo včera zmáčal studený dážď, teraz pohľadzajú horúce lúče. Nasadím si slnečné okuliare a nakrátko privriem oči.

Pracovala som doslova celú noc kvôli mesačnej inventúre, no vôbec nemám pocit, že by som si spánkom dopoludnia oddýchla. Ponaprávam si stuhnutú šiju a pocítim bolesti. Dala by som aj rannú kávu za poriadnu masáž. Možno by som sa mala poobzerať po nejakej dobrej masérke v okolí.

Vezmem si šálku a znova sa napijem. Večer ma čaká stretnutie s otcom, na ktoré sa ani trochu neteším, no už teraz sa naň snažím psychicky pripraviť. Najradšej by som sa mu vyhla, no slúbila som, že prídem, a ak niečo poviem, snažím sa to vždy dodržať.

Položím šálku s čajom a natiahnem sa po mobil. Prekontrolujem svoju mailovú schránku a odpoviem Lewisovi na e-mail.

- Ďakujem za blahoželanie. Prajem Ti krásny deň. -

Odpíšem aj Deборе, druhej čašníčke, ktorá mi píše, že je späť z dovolenky a zajtra sa uvidíme v práci.

- Už si nám za tie dva týždne chýbala. Určite sa od mora vraciaš krásne opálená a nabitá novou energiou. -

- To si píš, že áno,“ odpovedá mi okamžite. „Som čierna ako mulatka a oddýchla som si veru úžasne. Určite ti tú destináciu odporúčam. Veď zajtra sa porozprávame. -

- Teším sa. -

Tiež by mi niečo podobné prišlo vhod. Ani si nepamätám, kedy som sa naposledy opaľovala. Pozriem sa na svoje nahé kolená a zistenie, že som biela ako krieda, ma až zdesí. Naozaj by sa mi hodilo trochu bronzu. Lenže je prvý september a na dovolenku sa najskôr už nikam nedostanem.

Vrátim mobil späť na stolík a vezmem si šálku. Vonku je nádherne, a keby v susednom dome nezazneli bubny, dalo by sa povedať, že mám idylickú nedeľu. Keby...

Lenže môj sused je rebel, ktorý sa stále hľadá, a gitaru vymenil za bubny. Akoby to chlapčľa nemalo všetkých päť pokope. Čudujem sa jeho mame, že to s tým pubertiakom vydrží.

***

Len čo dorazím do otcovho bytu, dvere mi otvorí slúžka. Žena v strednom veku ma zdvorilo pozdraví a odprevadí do jedálne, kde je už prestreté a otec čaká iba na mňa.

„Drahá Natalie. Si presná ako hodinky,“ zhodnotí, vyskakujúc na nohy. Vlasý má ako vždy perfektne upravené a na sebe má smoking, v ktorom vyzerá mladšie. Dokonca aj postavou by sa mohol rovnať mnohým chlapom v mojom veku.

Objímam ho a pobožkám ho na líca. „Cesty boli našťastie prázdne.“

„Hneď v úvode... Všetko najlepšie,“ zablahoželá mi.

Usmejem sa. „Ďakujem.“

„Darček si už dostala. Dúfam, že si na ňom prišla.“

„Parkuje vonku.“

Spokojne sa usmeje. „Vedel som, že BMW bude správna voľba.“

„Nemal si mi ho kupovať. Ja auto predsa mám.“

„Myslíš to staré Volvo? Snáď ho už neopravia.“

V duchu prevrátim oči a otec mi pokynie, aby som si sadla.

„Tak vrav, ako si sa mala? Nevideli sme sa takmer mesiac.“

„Mám toho posledné týždne veľa. Debora bola na dovolenke a preto som v kaviarni musela pomáhať Anne. A predtým mala dovolenku Anne, tak som pomáhala Debore.“

„Čudujem sa, že si sa na to ešte nevykašľala.“

„Prečo by som mala? Robím to, čo ma baví.“

„Mala by si začať robiť znova pre mňa.“

„Toto sme už riešili.“ Nie raz.

„Znova by si robila účtovníctvo. Ako kedysi, keď sme sem prišli.“

„Chcem robiť sama na seba.“

„Zvládaš to, už nikomu nič dokazovať nemusíš.“

Počkám, kým pred nás slúžka položí jedlo, a potom sme znova sami.

„Nepotrebujem nikomu nič dokazovať. Jednoducho je to práca, ktorá ma baví.“

Otec sa pustí do jedla a ja tiež. Chvíľu v tichosti jeme, a keď dojedáme chutnú večeru, otec prelomí ticho. „Máš dvadsaťsedem, Natalie. Si dospelá a mala by si už myslieť na rodinu. Mala by si sa vydať a nechať tú hlúpu kaviareň niekomu inému.“

Výprsknem od rozčúlenia. Znova začína? Až ma prešla chuť na oslavu narodenín.

„Naozaj sa o tomto chceš znova baviť?“

„Ty by si sa mala venovať rodinnej firme, ako iné ženy v tvojom veku. Veď kto kedy videl, aby dcéra ropného magnáta, ktorý má pod palcom pomaly celý Denver, otročila niekde v kaviarni?“

„Neotročím tam. Som majiteľkou. Na dverách sa píše moje meno. Kaviareň znamená pre mňa veľa a určite ju len tak nenechám.“

„Nerád ti to pripomínam, no vieš, čo si mi povedala, keď sme sem prišli?“

Nakrátko privriem oči a zložím príbor. Obrúskom si utriem ústa a ruky zložím na stôl.

„Povedala si mi, že chceš začať nový život. Dohodli sme sa, že ťa zamestnám ako svoju osobnú účtovníčku. Po piatich rokoch si mi povedala: Oci, chcem skúsiť niečo iné a sama. Povedal som ti, okej, rešpektujem to. Choď a skús. Myslel som si, že je to len úlet, že chceš len nakrátko skúsiť niečo nové, no je to už päť rokov, Natalie. A ja stále čakám, kedy ťa ten rozmar prejde a vrátiš sa do rodinnej firmy.“

„Nevrátim sa. Chcem si žiť svoj život.“

„Si tvrdohlavá ako bola tvoja mama.“

„To možno som, no názor nezmením.“

„Dokedy budeš žiť s hlavou v oblakoch?“

„Robím len to, čo ma baví.“

„Je to mrhanie peňazí.“

„Nemyslím si.“

„Podľa mňa je to iba strata času. Našťastie sa aspoň Chris podal na mňa a pomáha mi s rodinným biznisom.“

„A kde je?“ nenápadne zmením tému. Svojho brata som nevidela takmer tri mesiace, ak nerátam médiá, v ktorých sa rád ukazuje ako veľký podnikateľ, ktorým vlastne naozaj je.

„Šiel na večierok s priateľkou. Vidíš, už aj on niekoho má. Už to bude rok. Jedného dňa sa ožení.“

„Je starší. Nech sa žení.“

„Pozri sa, Natalie. Chcem len vidieť, že si šťastná. Chcem, aby si si našla niekoho rozumného, niekoho, kto ťa je hoden.“

„Lenže ja sa nechcem vydať. Môj život sa mi páči taký, aký je.“

Zavrtí nado mnou hlavou a vzdychne si. „Alebo si stále nezabudla na toho žobraka? Asi by som ti mal pripomenúť, ako to vtedy skončilo.“

„Nemusiš! Nezabudla som na to; a jeho sa to vôbec netýka.“

„Tak potom, kde je problém?“

„Jednoducho už na lásku neverím.“

„Láska!“ vypluje to slovo ako nadávku. „V dnešnej dobe sa takí ako my z lásky neberú. Berú sa pre majetky, pre dobré meno, preto, aby obe

strany získali. Čo taký Lewis Riennes? Ten mladík ti nadbieha už celé mesiace.“

„Ako vieš?“

„Všimol som si.“

„Ty si ma nechaj sledovať?“

„Len sa ťa snažím chrániť.“

„Chrániť? A pred čím? Čo mi akože hrozí?“

„Len som obozretný.“

„Nie, ty sa ma snažíš kontrolovať, aby som sa zase nespustila s niekým, kto je pod moju úroveň.“

„Nevkladaj mi do úst svoje slová,“ okríkne ma a ja viem, že ak ešte trochu prekročím hranicu, povieme si veci, ktoré nás veľmi zabolia.

Mám pocit, že je to len nočná mora. Toto predsa nemôže byť pravda. Môj vlastný otec ma necháva sledovať ako zločinca. Mám chuť vstať a odísť, no snažím sa zachovať pokoj, aby som nepokazila tento večer ešte viac.

„Lewis sa mi pozdáva,“ pokračuje pokojne ďalej. Tiež dojedol, takže si utrel ústa a potom sa napil zo svojej minerálky. „S jeho menom a majetkom, ktorý po svadbe zdedí, by sa z vás stal ohromný pár. Vydajom za neho by si získala takmer neobmedzenú moc. Jeho rodina vlastní niekoľko bánk. Bude naozaj skvelou partiou a ja som prikývol.“

Zodvihnem pohľad od stola, na ktorý som celý čas zízala, lebo to, čo povedal, ma prebralo. „Čo si urobil?“

„Stretol som sa s Lewisovým otcom a prehodili sme niekoľko slov. Vie o náklonnosti, ktorú ti jeho syn preukazuje, preto sme sa zhodli v tom, že ak na to obaja pristúpite, vyjdeme vám v ústrety.“

„Ak pristúpime na čo?“

„Myslím si, že hovorím dosť jasne.“

„Naozaj si ma volal ku sebe, aby sme sa bavili o tomto? Uvedomuješ si, čo mi hovoríš?“

„Veľmi jasne.“

„Nechcem ho a nevydám sa za neho len preto, že ti to hrá do kariet.“

„Len sa ti snažím otvoriť oči.“

„Ak by si videl mojimi očami, pochopil by si ma.“

„Tak mi povedz, ako to vidíš ty.“

Nie, nemá zmysel čokoľvek mu hovoriť. On si bude húšť aj tak len to svoje.

„Pozri sa, Natalie. Nechcem, aby si mala dojem, že som k tebe zlý alebo nespravodlivý. Jednoducho sa chcem postarať o tvoju budúcnosť.“

„Vydajom za muža, ktorého nechcem? Neverím, že by s tým Lewis súhlasil.“

„Lewis urobí to, čo je dobré pre jeho meno aj rodinu.“

„Toto nemôže byť pravda!“

„Predsa si rozumiете. Ste priatelia, a to stačí. Prebuď sa už. Láska je klišé, ktoré sa už nenosí.“

„Takže ani mamu si neľúbil?“

Zasekne sa. Chvíľu hľadá slová a uskakuje očami. „Toto je iné. Mamu do toho nepleť.“

„Musím, pretože to, čo mi hovoríš... Toto nie je ten otec, ktorého si pamätám. Kým žila mama, ľúbil si ju a...“

„Lenže mama zomrela a toto je realita,“ umlčí ma rázne. „Prestaň sa fixovať na minulosť, ktorá sa už nevráti. Zabudni na toho koniara, čo ťa využil ako hlupaňu. Prebuď sa už a daj rozum dokopy. Skutočná láska neexistuje, Natalie. A ak aj áno, skôr či neskôr sa vytratí. Iné v tvojom veku majú deti a ty si sa ešte ani nezasnúbila. Rinnesovci sú skvelou partiou a ja verím, že ak trochu vychladneš, pochopíš môj úmysel a využiješ svoju šancu.“

Zhlboka sa nadýchne a vstanem. „Ďakujem, že si mi pokazil narodeniny. Ako každý rok.“

„Natalie,“ začne, no ja ho nepočúvam.

„Nevydám sa za Lewisa, ani nikoho iného. Milovala som len raz a skončilo sa to katastrofou. V mojom živote ani srdci nie je miesto pre iného muža, tak to už konečne pochop a nechaj ma žiť môj vlastný život,“ uzavriem rázne a schmatnem svoju kabelku.

„Natalie! Natalie, stoj!“

Lenže ja nezastavujem a neodpovedám. Znova si opakujem, že presne kvôli tomuto som otca prestala navštevovať. Presne pre takéto rozhovory o všetkom aj o ničom. Keby záležalo na ňom, už dávno by som mala muža a rodila mu deti ako na bežiacom páse. Lenže ja som svoj život videla inak. Už nikdy som neplánovala vpustiť si do srdca akéhokoľvek muža. Milovala som len raz, no môj chlapec ma zradil. Dala som mu všetko, opustila som rodinu, všetkých, aby som mohla byť iba s ním, no on neprišiel. Nechal ma čakať na dohodnutom mieste až do noci, aby sa potvrdili otcove slová.

„Len čo mu dáš, čo chce, vykašle sa na teba. Žobrák ako on chce len jedno. Ak mu to dáš, viac sa neozve.“

A ja som mu to dala. V tú noc, keď sme sa dohodli, že nasledujúci deň spolu ujdeme, som sa mu oddala a on viac nezavolať. Neprišiel na dohodnuté miesto a ja som sa s pokorou musela vrátiť domov.

S ponížením som prijala otcovu ponuku študovať na opačnej strane Denveru a opustili sme rodinné sídlo, aby sme mohli začať nový život ďaleko od ranča. V ten osudný deň som si uvedomila, aká som bola hlúpa a slepá. Z Jaredovej strany to bola len hra. Stávka, ktorou si chcel dokázať, že zvládne dostať do postele aj dievča z vyššej spoločnosti. Otec mal pravdu. Naletela som sľubom paholka, ktorý sa na mne len náramne bavil. Mala som otca počúvať, keď ma varoval, že nie je pre mňa. Že zo syna sluhu nikdy nemôže byť partner pre mňa.

Je to už dávno za mnou, no nezabudla som. Prešlo dlhých desať rokov, no vo mne to zostalo rezonovať ako falošná pieseň dodnes. Ktovie, ako vyzerá teraz? Možno sa už aj oženil. Možno odišiel a možno si na mňa už ani nespomenul.

Nech je ako chce, nikdy som nezabudla na to pekné, čo sme spolu prežili. Ani na fakt, že zo mňa spravil ženu a naučil ma, ako chutí láska. Mala som byť obozretnejšia, múdrejšia, no mala som sedemnášť a on bol stredom môjho vesmíru.

3. KAPITOLA

Zobudí ma zvonenie mobilu. Otvorím oči a ospalo sa pozriem na blikajúci telefón. V tej tme ma jeho žiara priam oslepí, no aj tak sa môj zrak rýchlo prispôsobí a ja na displeji zazriem akési číslo.

Na hodinkách ukazuje, že sú dve hodiny ráno.

Kto mi môže volať tak skoro?

Zruším hovor. Nech padajú hoci bomby, nezdvihnem to. Potrebujem sa vyspať a čoskoro aj tak vstávam do práce. Nech zavolajú cez deň.

Položím mobil späť na nočný stolík, ledva však zavriem oči, opakovane sa rozbzučí. Vezmem ho, no váham len okamih. Prvotnú myšlienku znova hovor zrušiť pošlem dočerta, a rozhodnem sa ho prijať.

Veď čo ak je to niečo dôležité?